

Memòria

Quan es va despertar, el dinosaure encara hi era.

Era estrany perquè recordava clarament com s'havia després d'ell un cop havia après a no dependre de ningú ni de res, un cop havia crescut i la foscor s'havia tornat la menor de les seves preocupacions. Era curiós com un objecte tan insignificant com aquell peluix havia suposat un abans i un després en la seva vida, en si mateixa.

Recordava com l'anomenat "Dino" (no tenia gaire imaginació de petita) era l'únic acompanyament amb què comptava quan va arribar a l'orfenat aquella nit en què els seus pares van decidir que qualsevol vida era millor que la que ells li podien garantir. Recordava també com aquella monja tan desagradable va decretar uns mesos després que ja era moment de passar pàgina i que no ho podia fer si seguia aferrada al peluix i, per tant, als seus pares. Recordava el moment amb ràbia perquè la nena abandonada de sis anys que era llavors no entenia perquè no podia seguir esperant-los abraçada al seu company d'aventures; però mirant enrere s'adonava que aquella decisió de qui va acabar sent la seva figura materna havia sigut la més adient.

Anys després del crític esdeveniment, però, i utilitzant la confiança guanyada a les encarregades de l'orfenat, va aprofitar l'oportunitat i mentre passejava lliurement per la ciutat, va robar-li un peluix semblant al seu a un nen amb qui va coincidir cinc minuts en un parc. Va sentir-se malament al principi ja que no estava acostumada a ser tan impulsiva, però dies després va concloure que havia sigut una bona decisió: l'amagava per l'habitació durant el dia i dormia abraçada a ell per les nits per espantar els malsons que a mesura que creixia eren cada cop més habituals. Va recordar vívidament el punt d'inflexió que va suposar, anys després, decidir sense parar-s'ho a pensar que ja no era una nena, sinó una adolescent, pràcticament una adulta i que, per tant, no necessitava cap peluix ni cap record de qui l'havia abandonat. Una nit, després de tornar de festa intentant fer el mínim soroll per no despertar i enfadar ningú per tercer cop aquella setmana, va agafar en "Dino 2.0" i el va llençar a un riu proper. Ni tan sols va replantejar-s'ho; era un canvi de dinàmica, de personalitat, de vida: moria la Cris que havia sigut i naixia la Cristina en què es convertiria.

Però, si recordava clarament tot allò, com podia ser que el dinosaure hagués tornat? Va fixar-se llavors en la figura que entrava a l'habitació en què es trobava. Mentre aquella noia s'apropava al seu llit a parlar amb ella va aprofitar per preguntar-li.

– Que l'has deixat tu ara, aquest dinosaure?"

– No, iaia, jo no. Que no recordes que te'l vam regalar?

– Iaia? –li va respondre mentre intentava ubicar-la– Ara mateix no em surt el teu nom.

– Sóc la Raquel, iaia, ets a la residència i et vinc a veure tots els dimecres per sopar amb tu.

A mesura que la noia parlava va recordar-la: el naixement, la comunió, les tardes berenant juntes després d'anar-la a buscar a l'escola, les diferents graduacions, la presentació del doctorat...

– Ah, és veritat –somrigué–. Ara me'n recordo. I dius que no l'has deixat tu el dinosaure?

– No iaia, va ser un regal nostre pel teu següent aniversari a la mort del iaio. Sempre ens explicaves que ell et regalava figuretes de dinosaure cada cop que en trobava una perquè tu t'havies criat amb un dinosaure de peluix com aquest, pel que vam pensar que seria un bon regal.

– Tens raó, m'havia despistat. Em passa molt últimament.

– No passa res, iaia, ja saps que és per la malaltia. Vinga, anem a sopar.

Van sortir juntes de l'habitació i soparen rodejades dels companys de la residència i les seves famílies, com no tots rebien visites tots els dies, es feien companyia mútuament. Després la Raquel s'acomiadà i una cuidadora la va acompanyar a l'habitació i la va enllitar. Aquella nit va trigar a adormir-se, es va entretindre pensant, intentant recordar.

Al matí següent, quan es va despertar, el dinosaure encara hi era.

Mrs. Brekker

Prosa I